

[J. P. Larsen.]

for den Ordning, der foreligger her, om hvilken en tidligere Officer siger, at den er forfærdelig, og om hvilken der fra Marineautoritetens Side kun er sagt, at den er en kontormæssigt set bedre opbygget Ordning.

En Ting beklager jeg ved disse Forslags Vedtagelse, at jo desværre en Del Mandskab vil blive afskediget. Jeg skal ikke beskæftige mig dermed, jeg antager, at den højttærede Minister vil sige noget derom. Ingen kan mere beklage end jeg, at vi i denne alvorlige Tid faar flere Folk paa Gaden, men derved er jo intet at gøre, som Forholdene en Gang ligger.

Jeg skal ikke komme længere ind paa Sagen paa nærværende Tidspunkt, men kun anbefale Lovforslagene til hurtig Behandling i dette høje Ting.

Parkov: Fra konservativ Side har vi ved mange forskellige Lejligheder, naar Spørgsmaalet om Forsvarets Ordning stod paa Dagsordenen, udtalt, at vi var redbomme til til enhver Tid at tage Del i Forhandlingerne om en baade sagligt og økonomisk tilfredsstillende Ordning af Landets Værn. Vi har ogsaa, da der for nogen Tid siden førtes Forhandlinger mellem Regeringen og dens Partier og Partiet Venstre, fra vor Side fremsat Ønske om Adgang til at deltage i disse Overvejelser. Men vi blev afvist.

Det vil heraf fremgaa, at det aldrig nogen Sinde har skortet paa Villighed fra vor Side til at tage disse Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse med hvilket som helst af Rigsdagens andre Partier, og naar Forholdet har været saadant, er det navnlig Hensynet til den Tilstand, vor Flaade efter Ordningen af 1922 efterhaanden er kommet i. Vi har maattet anse det for paatrængende nødvendigt, at der skete en Forandring heri.

Det er en af de væsentligste Aarsager til, at vi har benyttet enhver Lejlighed til at udtale vort Ønske om, at saadanne Forhandlinger, som havde til Grundlag, at en baade sagligt og økonomisk forsvarlig Ordning fremkom, snarest blev optaget.

Men vi har ogsaa haft den Tanke, at Forholdene ude i Verden, ude omkring vort lille Land, efterhaanden havde faaet en saadan Karakter, at det dog maaske kunde tænkes, at de nuværende Regeringspartier var blevet paavirket deraf og dermed den Stilling, de tidligere havde indtaget til Spørgsmaalet om Landets Værn, og at der derigennem kunde fremkomme en Situation, hvor man havde hele det danske Folk bag en Ordning.

De Tanker har vi gjort os, og jeg tror ogsaa, det maa være Betragtninger af en saadan Art, der har foranlediget, at det Udvalg, der var nedsat i det andet høje Ting til Behandling af det af Regeringen fremsatte Forslag om et Vagtkorps og en Statsmarine, nedsatte et Underudvalg, som skulde have til Opgave at beskæftige sig med en Forsvarsordning, idet man gik ud fra, at der dog var en Mulighed for at samle den danske Rigsdag eller i hvert Fald et overvejende Flertal om en saadan Ordning.

Det er anført, og det er maaske rigtigt at gentage det, at det af den nys afgaaede højeste landmilitære Myndighed og af den nys tilgaaede og af den fornylig afgaaede sømilitære Myndighed er blevet udtalt, at det var af den største Betydning, at der bag et saadant Forslag til Rigets Vagt og Værn stod et Flertal, at man nu kunde haabe, at det var hele Rigsdagen eller i hvert Tilfælde et overvejende Flertal af Rigsdagen, et saadant Forslag byggede paa, for først da kunde man sige, at Ordningen var fuldt tilfredsstillende.

Dette maa naturligvis erkendes at være rigtigt. Men det er ikke nok. Man maa vel dog sikkert med fuld Ret kunne hævde, at en Ordning for at være betryggende maa bygges op paa et sagligt Grundlag. Den maa bygges op efter Sagkundskabens Anvisning, og den maa være saaledes udformet, at den dog i hvert Tilfælde har nogen Mulighed for at løse de Opgaver, der kan forefalde.

Det er jo nemlig saa ejendommeligt, at medens man — ja det er paaapeget saa mangfoldige Gange i dette høje Ting og ogsaa andre Steder — i alle andre Forhold, hvor man skal træffe en Beslutning, paa ingen Maade vil tage nogen Beslutning, hvis man ikke har tilstrækkelig Indsigt eller Kundskab paa det paagældende Omraade, men vil gaa hen og spørge sig til Raads, der hvor Sagkundskaben er repræsenteret — det vil aldrig falde nogen ind at afgøre Skolespørgsmaal, sociale Spørgsmaal og mange andre af den Slags overmaade vigtige Ting uden at forhøre sig hos dem, der har Indsigt deri —, saa er det paa dette Omraade saaledes, at saa snart Ordet Sagkundskab nævnes, trækker man paa Skulderen eller paa Smilebaandet og siger: Det er ganske overflødig, alt det kan vi selv besørge. Jeg synes, det er beklageligt, at Forholdet er saaledes.

Men foruden hvad jeg allerede har sagt, har det naturligvis ogsaa sin Betydning, at man er klar over, om det er muligt at tilvejebringe de Midler, der er nødvendige